Написав Автор –Микола Храпові; переклад Ангеліни Ющук
Понеділок, 11 травня 2026, 18:16

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ

Гори Святої незабутня ти вершина,
Євангельський завітний Єлеон.
В останню путь Божественного Сина
Від нас ти проводжала на Сіон...

Слухняні до Господнього призвання,
Одина́дцять апостолів Христа,
Пішли за Ним шляхом випробування,
Від озера до смутного хреста...

Як хвилі світлі рідного їм моря,
Звучала річ Його там,на човні.
І ділячи глибінь людського горя,
Манила до любові в тишині...

Пройшло три роки з поклику нагоди,
Але ніколи не забути їм,
Той запах Галілейської природи,
Рибальські не́води і рідний дім...

В останній раз Він їх привів на го́ру,
Підвів Свій Величавий,Ніжний зір.
На сині і безхмарні ті простори,
На красу дальню самарійських гір...

Христос сказав: –«Мій шлях земний скінчи́вся,
Отця Небес Я волю заверши́в.
В ділах Своїх нічим не провинився
І всьо́му друзі вас тако́ж Я вчив.

Тепер Моє велике це вчення,
Я зоставляю вам на покоління.
Воно є хлібом і дає життя
І тим,хто гине–світло до спасіння.

На труд святий Я вас благословляю,
Несіть ви проповідь між селами й містами.
Віднині вас одних не залишаю,
До кінця віку буду і є вами...».

І змовкла річ з прощальними словами,
Погляд любов'ю у Христа сіяв.
Руки до Неба над учениками,
В благословінні вічнім Він підняв.

Благословлявши, тихо підіймався,
На Єлеоні їх Коханий Друг.
Ще довго слід глибокий відбивався,
Від ран піднятих і пробитих Рук.

Про цю гору не раз я пригадаю,
Що служить,як завіт для християн.
Доки по всій землі від краю і до краю,
Невір'я не розвіється туман...Амінь

Автор –Микола Храпові;
Переклад Ангеліни Ющук